

ringen. Det er derfra Smitten har bredt sig, og det maa derfor blive her, der først maa desinficeres og luftes ud. Det er i og for sig, som jeg nævnedes før, et fornuftigt Valgsprog, Jesuiterne havde: Hensigten helliger Midlet. Det demoraliserede ganske vist i sin Tid den mægtige Jesuiterorden. Reformpartiet har — til Dels bevidst, til Dels maaske ubevidst — handlet i det samme Valgsprogs Aand. Partiet begyndte med at være, og det er fremdeles blevet — maaske i de bedste Hensigter — i Virkeligheden en politisk jesuitisk Klike. Partiet og Alberti have øjensynlig gensidig inficeret hinanden. Reformpartiet har — det bør siges her, mener jeg — paa en mere ublufærdig Maade, end Højre nogen Sinde har, gjort Statskassen til en Forsørgelsesanstalt for sig selv og sine Venner i større eller mindre Omfang. (*Sabroe*: For alt mulig Rakkerpak!) Det var det ærede Medlems Ord, ikke mine, saa det er ikke værd, at man bagefter skal slaa sig til Ridder paa det. Det kunde være ganske interessant at faa at vide, hvor mange det er af de ærede Medlemmer af Reformpartiet — af dem, der dog have siddet der nogle Aar —, der ikke have faaet sig et eller andet lille Embede, en Bifortjeneste, en Koncession eller saadan en Fordel paa anden Maade. Nu indrømmer jeg, at det selvfølgelig i og for sig er ganske naturligt, at en Regering sørger for at besætte i alt Fald de vigtige Embeder med Folk, den kender og har Tillid til, for saa vidt Embedet skal besættes alligevel, og hvis den ellers tager Kvalifikationshensyn. Men det er min Tro, at man ved forskellige Lejligheder har taget alt for lidt Hensyn til Kvalifikation, og det er yderligere min Tro, at man i forskellige Tilfælde har ligefrem lavet Foranstaltninger, som ikke vilde være blevne lavede, hvis der ikke havde hængt nogle Smaaben ved dem. (*Andreassen*: Kødfulde!) Ja kødfulde, bliver der sagt. For øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder i dette Spørgsmaal, de ligge jo lige for. Men skulde de Herrer ønske at faa noget frem, saa skal jeg selvfølgelig være til Tjeneste.

Naar jeg siger, at Reformpartiets Finanspolitik har været letsindig, er det efter min Mening i Virkeligheden et alt for svagt Udtryk. Reformpartiet og dets Regering har efter min Mening vist en Letsindighed, som man maa sige i Virkeligheden er en ligefrem strafværdig Mangel paa Ansvarfølelse overfor betroede Midler. Det er ikke alene det, at man har

gennemført kostbare og daarligt gennemtænkte Reformers og gennemført dem paa saa kort Tid, at Befolkningen ikke har haft, om man saa kan sige, Raad til at fordøje dem eller udnytte dem. Man har i lang Tid overbebyrdet os med et stort og kostbart Embedsmaskineri, som efter min Mening i flere Tilfælde er større og kostbarere, end det øjensynlig var nødvendigt. Men Regeringen har ogsaa — og det er maaske det mest iøjnefaldende — vist en særlig ringe Evne til, hvad jeg vil kalde at passe paa Smaapengene. Det er jo saadan i mange Husholdninger, at det, der gør, at man ikke kan faa Balance, er det, at Husmoderen eller Husfaderen ikke forstaar at passe paa Smaapengene, men klatter Pengene væk. Det har mange Gange ikke saa lidt ulykkelig Betydning i Husholdningen, og det mener jeg, det lige saa godt har med Hensyn til Statskassen. Hvis man tilstrækkelig kritisk undersøger Reformpartiets Finanspolitik, vil man maaske finde, at netop denne Klatten med Smaapengene har været en ret iøjnefaldende og ogsaa ret stærkt virkende Aarsag til den nu af alle sete daarlige Finansstyrrelse. Til Smaapengene regner jeg i denne Forbindelse først og fremmest saadanne Udgifter som en hel Masse af de Understøttelser, der findes paa Finansloven til Personer og Institutioner.

Det er jo en gammel Skavank, som man maaske ikke kan lægge Reformpartiet saa stærkt til Last, men jeg glæder mig over, at der nu, efter den højtærede Finansministers Udtalelser, synes at skulde gøres Alvor af ogsaa at tage den Side af Finanslovbehandlingen op. Der blev jo bebudet en Kommission til at undersøge det Forhold og til eventuelt at beskære Finansloven for, hvad den uden Skade kunde beskæres for. Men jeg vil sige, at skal en saadan Kommission nytte noget, saa maa den i alt Fald ikke nedsættes efter det sædvanlige Princip, dette, at man vil unde en eller anden god Ven saadan en Bestilling i en Kommission eller unde ham en Pynt til at prale med overfor sine Vælgere. Skal en saadan Kommission virke noget nyttigt, maa den sammensættes af Folk, som ikke alene have Betingelserne for at se, hvor der kan skæres væk, men som have en rigtig indædt god Villie til at bruge Kniven, og som ikke blive nervøse, fordi de gaa hen og skære lidt dybt og muligt i Anledning af et eller andet af de amputerede Lemmer kunne fremkalde et lille Skrig. Det er jo snart blevet saadan, at en ordentlig Mand neppe kan være bekendt ikke ogsaa en eller anden